

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย กับ ความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางวัฒนธรรมไทย ความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ 1 คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2541 โดยทำการศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา และแบบเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษ 1 ที่ใช้เรียนในภาคเรียนที่ 1 ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และ สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล เพื่อนำมากำหนดลักษณะของข้อสอบที่จะใช้วัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
3. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้วัดลักษณะทางวัฒนธรรม
4. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบเพื่อวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูด

ภาษาอังกฤษ และเพื่อวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งศึกษาเกณฑ์การให้คะแนน จากหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ประกอบด้วย 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น แต่เนื่องจากสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นไม่เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มตัวอย่างประชากรกลุ่มที่เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษา 3 สาขาวิชาคือ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากร ดังนี้

1. รวบรวมรายชื่อวิทยาเขตต่าง ๆ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลที่เปิดสอนระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทั่วประเทศ พบว่ามีจำนวนทั้งสิ้น 6 วิทยาเขต ได้แก่ ศูนย์กลางราชมงคลปทุมธานี วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตพระนครใต้ วิทยาเขตวังไกลกังวล วิทยาเขตขอนแก่น และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการประมง จังหวัดตรัง

2. สุ่มจำนวนประชากรนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทั่วประเทศ ชั้นปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2544 จากวิทยาเขตทั้ง 6 แห่งจากข้อ 1 โดยสอบถามไปทางวิทยาเขตแต่ละแห่ง พบว่า มีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 296 คน

3. สุ่มตัวอย่างประชากรจากทุกวิทยาเขตในข้อที่ 2 ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย วิทยาเขตละ 50% ได้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 148 คน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2544 และจำนวนตัวอย่างประชากร

วิทยาเขต	นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา	จำนวนนัก ศึกษาทั้ง หมด	จำนวนตัว อย่างประชากร
ศูนย์กลางราชมงคล ปทุมธานี	- การท่องเที่ยว การโรงแรม	26 26	13 13
เทคนิคกรุงเทพฯ	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	30	15
	การท่องเที่ยว การโรงแรม	54 22	27 11
พระนครใต้	การโรงแรม	28	14
วังไกลกังวล	การท่องเที่ยว	24	12
	การโรงแรม	24	12
ขอนแก่น	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	28	14
คณะวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีการประมง	การท่องเที่ยว	34	17
รวมจำนวนทั้งสิ้น		296	148

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยของนักศึกษา

ฉบับที่ 2 แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

ฉบับที่ 3 แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยของนักศึกษา

1.1 ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางวัฒนธรรมไทยจากหนังสือ วารสาร บท
ความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ

1.2 สร้างแบบสำรวจลักษณะทางวัฒนธรรมไทย ที่ได้จากการศึกษาในข้อ 1.1 ได้
ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยจำนวน 41 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. เชื้อชาติกลาง หัวโบราณ
2. รักอิสระและความเป็นไท
3. พึ่งตนเอง
4. เฉื่อยชาและไม่กระตือรือร้น
5. ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
6. อุดหนุนอดกลั้น
7. ประนีประนอม ยืดหยุ่น
8. มักน้อย พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่
9. สุภาพอ่อนน้อม
10. รักความสนุกสนาน
11. เป็นมิตร
12. ชอบความโอ้อ่า
13. เคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส
14. ยึดถืออำนาจ
15. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง
16. กตัญญู
17. ขาดลักษณะผู้นำ
18. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
19. รักพวกพ้อง
20. ขาดระเบียบวินัย
21. ไม่ค่อยมีความรับผิดชอบ
22. ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น
23. ไม่กล้าตัดสินใจ

24. มักน้อย สันโดษ
25. เก็บความรู้สึกเก่ง
26. ใจเย็น
27. มีความเกรงใจ
28. รักสงบ
29. ขี้อาย
30. ชอบผิดผ่อน
31. เกียจคร้าน
32. ไม่ตรงเวลา
33. ให้อภัยง่าย
34. ยิ้มเสมอ
35. สอดรู้สอดเห็น
36. ลืมง่าย
37. ขี้เล่น
38. ตัดสินใจด้วยความรู้สึกมากกว่าเหตุผล
39. ชอบต่อรอง
40. เก็บความรู้สึกได้ดี
41. อิจฉา ขี้สงสัย

นำรายการลักษณะทางวัฒนธรรมไทยทั้ง 41 ลักษณะมาสร้างแบบสอบถามแบบประเมินค่า 5 ระดับ (rating scale) หลังจากนั้นนำรายการลักษณะทางวัฒนธรรมไทยดังกล่าวไปสอบถามนักศึกษาที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร จำนวน 90 คน จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 8 วิทยาเขตทั่วประเทศดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ศูนย์กลางราชมงคลปทุมธานี จำนวน 10 คน
2. วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ จำนวน 20 คน
3. วิทยาเขตภาคใต้ จังหวัดสงขลา จำนวน 10 คน
4. วิทยาเขตน่าน จำนวน 10 คน
5. วิทยาเขตเทคนิคภาคพายัพ เชียงใหม่ จำนวน 10 คน
6. วิทยาเขตเกษตร ลำปาง จำนวน 10 คน

7. วิทยาเขตสกลนคร จำนวน 10 คน

8. วิทยาเขตสุรินทร์ จำนวน 10 คน

นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) แล้วเลือก ลักษณะที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิตตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป ได้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย 10 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. รักอิสระและความเป็นไท

2. รักความสนุกสนาน

3. สุภาพอ่อนน้อม

4. เป็นมิตร

5. รักพวกพ้อง

6. เกรงใจ

7. เคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส

8. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

9. รักความสงบ

10. มีความรับผิดชอบ

1.3 นำลักษณะทางวัฒนธรรมไทยที่ได้ทั้ง 10 ลักษณะจากข้อ 1.2 ไปสร้างเป็น

แบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยของตนเอง ซึ่งเป็นแบบวัดแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) ประกอบด้วยข้อความที่ครอบคลุมลักษณะทางวัฒนธรรมไทย ทั้ง 10 ลักษณะ จำนวน 54 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. รักอิสระและความเป็นไท จำนวน 7 ข้อ

2. รักความสนุกสนาน จำนวน 7 ข้อ

3. สุภาพอ่อนน้อม จำนวน 5 ข้อ

4. เป็นมิตร จำนวน 5 ข้อ

5. รักพวกพ้อง จำนวน 5 ข้อ

6. เกรงใจ จำนวน 5 ข้อ

7. เคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส จำนวน 5 ข้อ

8. เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จำนวน 5 ข้อ

9. รักความสงบ จำนวน 5 ข้อ

10. มีความรับผิดชอบ จำนวน 5 ข้อ

กำหนดคะแนนของมาตราส่วนประเมินค่า 5 คำตอบไว้ดังนี้

รับรู้ว่ามึลัษณะทางวัฒนธรรมไทยมากที่สุด	มีค่า	5	คะแนน
รับรู้ว่ามึลัษณะทางวัฒนธรรมไทยมาก	มีค่า	4	คะแนน
รับรู้ว่ามึลัษณะทางวัฒนธรรมไทยปานกลาง	มีค่า	3	คะแนน
รับรู้ว่ามึลัษณะทางวัฒนธรรมไทยน้อย	มีค่า	2	คะแนน
รับรู้ว่ามึลัษณะทางวัฒนธรรมไทยน้อยที่สุด	มีค่า	1	คะแนน

1.4 นำแบบสอบถามการรับรู้ลัษณะทางวัฒนธรรมไทยที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของข้อความในแต่ละลัษณะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา โดยตัดข้อความของลัษณะรักอิสระและความเป็นไทยออกจำนวน 2 ข้อ และ ข้อความของลัษณะรักความสนุกสนานออกอีกจำนวน 2 ข้อ รวมเป็น 4 ข้อ เพื่อความเหมาะสมของลัษณะทางวัฒนธรรมไทยแต่ละลัษณะ คงเหลือข้อความที่บ่งบอกลัษณะทางวัฒนธรรมไทยในแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 50 ข้อ

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาความถูกต้องของภาษาและความเหมาะสมของข้อความ

ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.5.1 ข้อความบางข้อมีความกำกวม ไม่ชัดเจนซึ่งอาจสื่อความหมายผิดได้

ตัวอย่างเช่น

1. ลัษณะที่ 1 รักอิสระและความเป็นไทย ข้อย่อยข้อที่ 5 ข้อความ “ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับคำว่า ทำอะไรตามใจคือไทยแท้” ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะว่า ถ้านักศึกษาตอบว่าไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ แสดงว่าเขาจะมีพฤติกรรมตามใจตนเองเสมอไปหรือไม่ และควรแก้ไขให้ข้อความบ่งบอกถึงพฤติกรรมมากกว่าความคิดหรือความเชื่อ

ผู้วิจัยจึงแก้ไขข้อความดังกล่าวใหม่ดังนี้

“ข้าพเจ้าชอบทำตามใจตัวเองมากกว่าทำตามกฎเกณฑ์

2. ลัษณะที่ 2 รักความสนุกสนาน ข้อย่อยที่ 3 ข้อความ “ข้าพเจ้าไม่ชอบไปเข้าร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์” ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอว่า บางคนไม่ชอบไปงานเลี้ยง แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่รักความสนุกสนานเสมอไป

ผู้วิจัยจึงแก้ไขข้อความดังกล่าวใหม่ ดังนี้

“ข้าพเจ้าเป็นคนเคร่งเครียดจริงจัง”

3. ลักษณะที่ 5 รักพวกพ้อง ซ้อย่อยที่ 4 ข้อความ “ข้าพเจ้าไม่ชอบให้คนอื่นมาว่าคนไทยขี้เกียจและขาดระเบียบวินัย” ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า ข้อความนี้อาจไม่ใช่พฤติกรรมของนักศึกษาเอง ควรแก้ไขให้ข้อความบ่งบอกถึงพฤติกรรมของตนเอง และไม่ควรมีข้อความสองข้อความซ้อนกันอยู่ในข้อคำถามเดียว

ผู้วิจัยจึงแก้ไขข้อความดังกล่าวใหม่ดังนี้

“ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อนในทางเสื่อมเสีย”

4. ลักษณะที่ 7 เคารพเชื่อฟังผู้อาวุโส ซ้อย่อยที่ 2 ข้อความ “ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานแบบคลุมถุงชน” ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าควรใช้คำอธิบายให้ชัดเจนถึงลักษณะของคำว่า “คลุมถุงชน” ซึ่งนักศึกษาบางคนอาจตีความหมายผิดไป

ผู้วิจัยจึงแก้ไขข้อความใหม่ ดังนี้

“ข้าพเจ้าจะไม่แต่งงานกับผู้ที่พ่อแม่หาให้ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบ”

1.5.2 คำชี้แจง ในการทำแบบสอบถามไม่ชัดเจน อาจทำให้ตัวอย่างประชากรอ่านแล้วเข้าใจคลาดเคลื่อนได้

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิโดยปรับภาษาในคำชี้แจงให้มีความชัดเจน ไม่กำกวม ดังนี้

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

เปลี่ยนจาก “รับรู้ว่า เป็นลักษณะทางวัฒนธรรมไทย” เป็น “รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทย”

1.6 นำแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ทั้งหมด 50 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร จำนวน 60 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาเท่ากับ .70

2. แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และคำอธิบายลักษณะรายวิชา ในหลักสูตรปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2541 ในด้านวัฒนธรรม

2.2 ศึกษาแนวการสร้างแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูด

ภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ

2.3 สํารวจรายชื่อหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ที่ใช้ในทุกระดับชั้น
พบว่า มีหนังสือที่ใช้รวม 2 เล่ม คือ หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 และเอกสารประกอบการสอน
วิชาภาษาอังกฤษ 1

2.4 ทำการวิเคราะห์ความถี่ของเนื้อหาวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ
จากหนังสือเรียนดังกล่าว โดยวิเคราะห์เนื้อหาทางวัฒนธรรมออกเป็น 3 รูปแบบตามการแบ่งหัว
ข้อวัฒนธรรมของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 18 – 25) ได้แก่

1. การสนทนาในชีวิตประจำวัน (conversational routine)
2. ค่านิยม ทศนคติ และการดำเนินชีวิต (values, attitudes and life styles)
3. การแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด (non-verbal behavior)

2.5 สร้างแบบสอบถามวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ เพื่อวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชน
ชาติที่พูดภาษาอังกฤษ การกำหนดจำนวนข้อคำถามโดยใช้อัตราส่วน 6 ครั้งของความถี่ของเนื้อ
หาวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือเรียนและจากการสอบถามจากผู้เรียน ต่อ 1 ข้อคำถาม ได้แบบ
สอบถามวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ การ
สนทนาในชีวิตประจำวัน (conversational routine) จำนวน 33 ข้อ ข้อคำถามเกี่ยวกับค่านิยม ทศ
นคติ และการดำเนินชีวิต (values, attitudes and life styles) จำนวน 16 ข้อ ส่วนข้อคำถามเกี่ยว
กับการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด (non-verbal behavior) ใช้อัตราความถี่ที่ปรากฏ 2 ครั้ง ต่อ 1
ข้อ ได้จำนวนข้อคำถามในส่วนนี้ 6 ข้อ รวมข้อคำถามที่ได้ทั้งสิ้น 55 ข้อ ดังรายละเอียดในตารางที่

ตารางที่ 2 หัวข้อทางวัฒนธรรม จำนวนความถี่ และจำนวนข้อสอบที่ใช้ในแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

รูปแบบทางวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ	หัวข้อวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือเรียนที่นักศึกษาใช้ (ภาษาอังกฤษ 1 และเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1)	ความถี่ที่พบ	จำนวนข้อ
1. การสนทนาในชีวิตประจำวัน (conversational routine)	1.1 การขอ การตอบรับ และปฏิเสธ	38	6
	1.2 การทักทาย-อำลา	32	5
	1.3 การแนะนำตนเอง	31	5
	1.4 การเรียกขานบุคคล	30	5
	1.5 การขอบคุณ-การตอบรับการขอบคุณ	27	4
	1.6 การขอโทษ การตอบรับคำขอโทษ	26	4
	1.7 การแนะนำบุคคลอื่น	24	4
2. ค่านิยม ทัศนคติ และการดำเนินชีวิต (values, attitudes and life styles)	2.1 อาหารและการรับประทานอาหาร	24	4
	2.2 การเข้าร่วมในโอกาสต่าง ๆ	19	3
	2.3 ประเพณี และการเฉลิมฉลองในวันสำคัญ	18	3
	2.4 การใช้เวลาว่าง	13	2
	2.5 ชีวิตภายในครอบครัว เครือญาติ และชุมชน	12	2
	2.6 ความรัก การมีนัด และการสร้างมิตรภาพ	6	1
	2.7 ค่านิยมทางสังคม	4	1

รูปแบบทางวัฒนธรรมของชนชาติ ที่พูดภาษาอังกฤษ	หัวข้อวัฒนธรรมที่ปรากฏในหนังสือ เรียนที่นักศึกษาใช้ (ภาษาอังกฤษ 1 และเอกสารประกอบการสอนวิชา ภาษาอังกฤษ 1)	ความถี่ ที่พบ	จำนวน ข้อ
3. การแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำ พูด (non-verbal communications)	3.1 การแสดงออกด้วยท่าทาง 3.2 การสบตา	9 4	4 2
รวม		317	55

2.5 นำแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา
พิจารณาความถูกต้องของภาษาและความตรงของเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำแบบสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน
(ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาความถูกต้องของภาษาและความตรงของเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณ
วุฒิมีคำแนะนำให้แก้ไขปรับปรุง ซึ่งผู้วิจัยได้แก้ไขตามคำแนะนำดังนี้

2.6.1 ในบางข้อคำถาม ไม่ชัดเจน และมีความกำกวม บางสถานการณ์
ไม่ชัดเจน ตัวเลือกในข้อคำถามบางข้อคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ในบางข้อคำถาม และในบางตัวเลือก
ไม่ตรงตามลักษณะทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บางตัวเลือกอาจใช้ได้หลายสถานการณ์ ดัง
เช่น

1. ข้อที่ 5 “เมื่อ Mr. Ian Hanson พบกับ Mr. Sandy McClure
ระหว่างทาง เขาจะกล่าวทักทาย Mr. Sandy McClure อย่างไร”

1. Good-bye, Sandy.
2. Good night, Sandy.
3. Good evening, Sandy.
4. Good to see you, Sandy.

ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะว่าควรเจาะจงเวลาในสถานการณ์ในข้อคำ
ถามดังกล่าวให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการแก้ไขข้อคำถามใหม่เป็นดังนี้

“เมื่อ Mr. Ian Hanson พบกับ Mr. Sandy McClure ระหว่างทางใน
ตอนเย็น เขาจะกล่าวทักทาย Mr. Sandy McClure อย่างไร”

2. ข้อที่ 22 “คำขอโทษใดที่ถือว่าเหมาะสมที่สุดในสถานการณ์ต่อไป
นี้”

A : “Oh!..... Did I step on your foot?”

B : “It's OK.”

1. Sorry.
2. Forgive me.
3. Excuse me.
4. Pardon me.

โดยผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า สามารถตอบได้ถึงสองคำตอบในข้อ
นี้คือ 1. Sorry และ 3 Excuse me ควรมีคำตอบที่ชัดเจนที่สุดเพียงคำตอบเดียว ผู้วิจัยจึงได้แก้ไข
ข้อเลือกใหม่ให้ชัดเจนขึ้นดังนี้

1. Excuse me.
2. Be careful.
3. Forgive me.
4. Pardon me.

3. ข้อที่ 32 “ข้อใดเป็นการเรียกขานที่สุภาพที่สุด ที่สุรพงษ์ซึ่งเป็น
พนักงานต้อนรับของโรงแรมแห่งหนึ่งจะใช้เรียก Mrs. Caroline White”

1. Good morning, Carol.
2. How can I be of assistant, White?
3. What would you like madam?
4. You've a message, Caroline.

ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำว่าเนื่องจากว่าเป็นการตรวจสอบหัวข้อการเรียก
ขานบุคคล จึงควรเน้นที่การเรียกขาน และควรเป็นสถานการณ์เดียวกัน ซึ่งผู้วิจัยได้แก้ไขข้อ
เลือกที่เป็นคำตอบใหม่ดังนี้

1. What can I do for you, Carol?
2. What can I do for you, White?
3. What can I do for you, madam?

4. What can I do for you, Caroline?

4. ข้อที่ 41 “การให้ของขวัญในโอกาสที่เรียกว่า Anniversary

นั่นคืออะไร.

1. ให้ของขวัญในวันครบรอบวันเกิด
2. ให้ของขวัญในวันครบรอบวันแต่งงาน
3. ให้ของขวัญในวันแต่งงานคู่บ่าวสาว
4. ให้ของขวัญในวันเฉลิมฉลองเทศกาลสำคัญ

ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะว่า เนื่องจาก Anniversary ใช้ได้ทั้งวันเกิด และครบรอบแต่งงาน จึงควรตั้งสถานการณ์ในคำถามให้ชัดเจน เจาะจง และแก้ไขข้อเลือกให้สอดคล้องกัน ซึ่งผู้วิจัยได้แก้ไขทั้งคำถามและข้อเลือกใหม่ที่ชัดเจนขึ้น ดังนี้

“การกล่าวว่า “Happy anniversary” ของชาวอเมริกันนั้น โดยทั่วไปเป็นการกล่าวอวยพรในโอกาสใด”

1. ในงานเลี้ยงฉลองวันเกิด
2. ในวันครบรอบแต่งงาน
3. ในงานเลี้ยงแต่งงานแก่คู่บ่าวสาว
4. ในวันเฉลิมฉลองเทศกาลที่สำคัญตามประเพณี

นำแบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าของภาษา พิจารณาความถูกต้องของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอีกครั้งหนึ่ง

2.7 นำแบบสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 และคณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 1 วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 60 คน ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 50 นาที

2.8 นำผลการทำแบบสอบความสามารถในการเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมาตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 และข้อที่ตอบผิด ให้ 0 แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR-20) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษเท่ากับ .81 จึงนำมาหาค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบเป็นรายข้อ เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ระดับความยากระหว่าง 0.20 – 0.80 และเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งจากการทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 1 ปรากฏผลดังนี้

ค่าระดับความยาก

ระดับค่าความยากระหว่าง	0.00 – 0.19	จำนวน	3 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.20 – 0.40	จำนวน	8 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.41 – 0.60	จำนวน	12 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.61 – 0.80	จำนวน	28 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.81 – 1.00	จำนวน	4 ข้อ
	รวม		55 ข้อ

ค่าอำนาจจำแนก

ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.00 – 0.19	จำนวน	4 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.20 – 0.40	จำนวน	45 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.41 – 0.60	จำนวน	6 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.61 – 0.80	จำนวน	- ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.81 – 1.00	จำนวน	- ข้อ
	รวม		55 ข้อ

ผลการทดลองใช้ครั้งที่ 1 ได้ข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ระดับค่าความยากระหว่าง 0.20 – 0.80 จำนวน 48 ข้อ และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 51 ข้อ แต่เนื่องจากให้นักศึกษาทำแบบสอบเพียง 50 นาที ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ทำข้อสอบไม่ทัน ผู้วิจัยจึงได้ตัดข้อสอบที่มีค่าระดับความยากและอำนาจจำแนกไม่ถึงเกณฑ์ออก จำนวน 7 ข้อ และ ตัดข้อที่มีค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์แต่ค่อนข้างต่ำออกอีก 3 ข้อ คงเหลือข้อสอบที่ใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงจำนวน 45 ข้อ นำไปทดลองใช้ครั้งที่สองกับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ จำนวน 41 คน ให้กลุ่มตัวอย่างประชากรใช้เวลาในการสอบ 50 นาที จากนั้นจึงตรวจและวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหา ระดับค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งปรากฏผลดังนี้

ค่าระดับความยาก

ระดับค่าความยากระหว่าง	0.00 – 0.19	จำนวน	- ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.20 - .040	จำนวน	7 ข้อ

ระดับค่าความยากระหว่าง	0.41 – 0.60	จำนวน	13 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.61 - .080	จำนวน	25 ข้อ
ระดับค่าความยากระหว่าง	0.81 – 1.00	จำนวน	- ข้อ
	รวม		45 ข้อ

ค่าอำนาจจำแนก

ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.00 – 0.19	จำนวน	- ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.20 – 0.40	จำนวน	39 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.41 - .060	จำนวน	6 ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.61 – 0.80	จำนวน	- ข้อ
ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง	0.81 – 1.00	จำนวน	- ข้อ
	รวม		45 ข้อ

ผลการทดลองใช้แบบสอบครั้งที่ 2 ปรากฏผลว่า ข้อสอบ 45 ข้อดังกล่าวมีค่าระดับความยากระหว่าง 0.21 – 0.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.25 – 0.56 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ จากนั้นนำผลการตรวจให้คะแนนไปวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบโดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (KR-20) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 แบบสอบทั้งฉบับนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 45 ข้อ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ลักษณะและจำนวนข้อสอบที่ใช้ในแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

รูปแบบทางวัฒนธรรม	หัวข้อวัฒนธรรม	คงเหลือ จำนวนข้อ
1. การสนทนาในชีวิตประจำวัน (conversational routine)	1.1 การทักทาย-อำลา	5
	1.2 การขอ การตอบรับ และปฏิเสธ	5
	1.3 การแนะนำตนเอง	4
	1.4 การแนะนำบุคคลอื่น	3
	1.5 การขอโทษ การตอบรับคำขอโทษ	3
	1.6 การขอบคุณ-การตอบรับการ ขอบคุณ	3
	1.7 การเรียกขานบุคคล	2
2. ค่านิยม ทัศนคติ และ การดำเนิน ชีวิต (values, attitudes and life styles)	2.1 อาหารและการรับประทานอาหาร	4
	2.2 ประเพณี และการเฉลิมฉลองในวัด สำคัญ	3
	2.3 การเข้าร่วมในโอกาสต่าง ๆ	2
	2.4 ชีวิตภายในครอบครัว เครือญาติ และชุมชน	2
	2.5 การใช้เวลารว่าง	2
	2.6 ค่านิยมทางสังคม	1
	2.7 ความรัก การมีนัด และการสร้าง มิตรภาพ	1
3. การแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด (non-verbal behavior)	3.1 การแสดงออกด้วยท่าทาง	4
	3.2 การสบตา	1
รวมข้อคำถาม		45

3.แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และคำอธิบายลักษณะรายวิชา ในหลักสูตรปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2541 ในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

3.2 ศึกษาแนวการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ

3.3 ศึกษาหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ที่ใช้ในวิทยาเขตที่เป็นตัวอย่างประชากร โดยสอบถามไปยังวิทยาเขตดังกล่าว พบว่า มีแบบเรียนทั้งหมด 2 เล่ม คือ หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 และเอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 และเมื่อทำการวิเคราะห์เนื้อหาของแบบเรียนแล้ว พบว่ามีหัวข้อการพูดภาษาอังกฤษทั้งหมด 9 หัวข้อ ได้แก่ การแนะนำตนเอง การแนะนำผู้อื่นให้รู้จักกัน การขอร้อง การขอโทษ – การตอบรับคำขอโทษ การขอบคุณ – การตอบรับการขอบคุณ การบรรยายเรื่องราวในชีวิตประจำวัน การบอกขั้นตอนและวิธีปฏิบัติ การบรรยายสิ่งของ การบรรยายภาพเหตุการณ์ในอดีต

3.4 นำหัวข้อการพูดภาษาอังกฤษที่ได้ มาจัดกลุ่มได้เป็น 5 หัวข้อใหญ่คือ

หัวข้อที่ 1 การให้ข้อมูลส่วนตัว ประกอบด้วย การแนะนำตนเอง การแนะนำผู้อื่นให้รู้จักกัน การขอร้อง การขอโทษ – การตอบรับคำขอโทษ และการขอบคุณ – การตอบรับคำขอบคุณ

หัวข้อที่ 2 การบรรยายเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ประกอบด้วย การบรรยายเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต และกิจกรรมที่ทำเป็นประจำในแต่ละช่วงเวลาของวัน

หัวข้อที่ 3 การบอกขั้นตอนและวิธีปฏิบัติ ประกอบด้วย การบอกขั้นตอนและวิธีปฏิบัติตามลำดับก่อนหลัง

หัวข้อที่ 4 การบรรยายสิ่งของ ประกอบด้วย การบรรยายรูปร่าง ลักษณะ ขนาด สี สัน ยี่ห้อ และรายละเอียดอื่น ๆ

หัวข้อที่ 5 การบรรยายเหตุการณ์ในอดีตจากภาพ ประกอบด้วย การบรรยายรูปภาพเกี่ยวกับเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง โดยใช้ประโยคที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต

3.5 นำหัวข้อการพูดภาษาอังกฤษที่ได้ มาสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 5 เรื่องตามหัวข้อที่ได้จัดแบ่งไว้แล้ว เรื่องละ 10 คะแนน มีคะแนนรวมทั้งฉบับเท่ากับ 50 คะแนน ดังนี้

เรื่องที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาและวัดความ

สามารถในการพูดสนทนาในชีวิตประจำวันจำนวน 10 ข้อคำถาม คะแนนเต็ม 10 คะแนน

เรื่องที่ 2 ให้นักศึกษาเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของนักศึกษา เป็นภาษาอังกฤษ ให้ได้รายละเอียดและได้ใจความสมบูรณ์ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

เรื่องที่ 3 ให้นักศึกษาดูภาพชุดจำนวน 7 ภาพติดต่อกัน แล้วให้นักศึกษาบรรยายขั้นตอนการปฏิบัติในภาพที่เรียงไว้ให้แล้วเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้สอดคล้องกับภาพที่กำหนด คะแนนเต็ม 10 คะแนน

เรื่องที่ 4 ให้นักศึกษาดูภาพชุดที่ประกอบไปด้วยสิ่งของที่มีสีสัน เหมือนจริง จำนวน 5 ภาพ แล้วให้นักศึกษาบรรยายลักษณะ รูปร่าง สี สัน ขนาด ยี่ห้อ และรายละเอียดอื่น ๆ ของสิ่งของที่ปรากฏเป็นภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด คะแนนเต็ม 10 คะแนน

เรื่องที่ 5 ให้นักศึกษาดูภาพชุดที่เป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องกัน แล้วให้นักศึกษาบรรยายตามลำดับเหตุการณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปประโยค past tense คะแนนเต็ม 10 คะแนน

3.6 นำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมของเนื้อหา และเวลาในการทำแบบสอบ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.7 นำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้แก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน (ดังรายนามในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับเนื้อหาตามหัวเรื่อง แต่มีคำแนะนำให้ปรับปรุงรูปภาพประกอบแบบสอบบางเรื่องให้มีสีสันและชัดเจนขึ้น และมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเนื้อหาของแบบสอบดังนี้

เรื่องที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัว

ข้อที่ 1 “What’s your name”

ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำว่า ไม่ควรใช้คำถามที่เจาะจงเกินไป ผู้ตอบอาจตอบน้อย ซึ่งจะทำให้การประเมินไม่ตรงกับความสามารถของผู้ตอบ ควรเป็นคำถามแบบเปิดมากกว่า ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขใหม่ดังนี้

ข้อที่ 1 “Please introduce yourself to me.”

เรื่องที่ 4 แบบสอบความสามารถในการพูดบรรยายสิ่งของ จากภาพเดิมซึ่งเป็นภาพขาว-ดำ และมีจำนวนสิ่งของทั้งสิ้น 7 อย่าง

ผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำ ดังนี้

1. สิ่งของจำนวนมากเกินไป ควรลดจำนวนลง
2. ควรให้สิ่งของมีสีสันที่ชัดเจน

ผู้วิจัยแก้ไขโดยลดจำนวนสิ่งของลง และปรับปรุงรูปภาพให้มีสีสันชัดเจนขึ้น ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.8 นำแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ภาคปลาย ปีการศึกษา 2544 จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเสียงของนักศึกษาจำนวน 10 คน มาฝึกการตรวจตามเกณฑ์ ระหว่างผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย แล้วนำผลการตรวจมาหาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนน ระหว่างผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัย และผู้เชี่ยวชาญด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยคำนึงถึงการวัดความถูกต้อง (accuracy) และความคล่องแคล่ว (fluency) ตามเกณฑ์การวัดระดับความสามารถทางการพูดของอิสราเอล (Israeli Exam cited in Ur : 1996 : 135) จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Products Moment Correlation Coefficient) เพื่อดูความสอดคล้องภายในของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย และระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้ช่วยวิจัย โดยกำหนดเกณฑ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความสอดคล้องต้องไม่ต่ำกว่า .80 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการตรวจให้คะแนนของแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดังนี้

ระหว่างผู้เชี่ยวชาญและผู้วิจัยเท่ากับ .96

ระหว่างผู้เชี่ยวชาญและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ .98

ระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ .96

หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำแบบบันทึกเสียงของการทดลองใช้เครื่องมือวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา 10 คนมาตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่งและนำคะแนนที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันเพื่อหาค่าความสอดคล้องระหว่างการตรวจครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการตรวจให้คะแนนของแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดังนี้

ระหว่างการตรวจครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของผู้วิจัยเท่ากับ .98

ระหว่างการตรวจครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ .96

3.9 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำแบบบันทึกการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้ง 30 คน มาตรวจให้คะแนนความสามารถในการพูด

3.10 นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาคำค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Alpha – coefficient) ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .96

3.11 นำผลการตรวจที่ได้มาหาค่าความยาก (FV) ของแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายข้อ โดยถือเกณฑ์ของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 214) ที่ระดับค่าความยากควรอยู่ระหว่าง 20 – 80% ซึ่งเมื่อผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในแต่ละเรื่องไปคำนวณเพื่อหาค่าความยากเป็นรายเรื่อง ผลที่ได้มีดังนี้

เรื่องที่	ค่าความยากง่าย
1	51%
2	53%
3	53%
4	51%
5	50%

จากผลการคำนวณหาค่าความยากง่ายของแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายเรื่อง พบว่า ค่าความยากของแบบสอบอยู่ระหว่าง 50% - 53% ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์

3.12 นำคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบสอบวัดความสามารถในการพูดมาหาค่าอำนาจจำแนก โดยกำหนดค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 214) ได้ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายเรื่อง ดังนี้

เรื่องที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	.41
2	.35
3	.28
4	.37
5	.35

จะเห็นได้ว่า แบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 5 เรื่องมี

ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.25 - 0.41 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ จึงนำแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลออกหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยไปยังผู้อำนวยการของวิทยาเขตของตัวอย่างประชากร

2. นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยไปติดต่อกับวิทยาเขตที่เป็นตัวอย่างประชากรด้วยตนเองตามวิทยาเขตในกรุงเทพฯและจังหวัดใกล้เคียง และส่งไปรษณีย์ไปยังวิทยาเขตต่างจังหวัด เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และนัดวันเวลาในการทำการวิจัยดังกล่าว

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่สุ่มได้ด้วยตนเอง ตามวันเวลาที่นัดหมาย โดยนักศึกษา 1 คน ทำแบบสอบทั้ง 3 ฉบับ โดยมีลำดับในการทำแบบสอบดังนี้

3.1 ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย จำนวน 50 ข้อ โดยใช้เวลา 50 นาที และให้ทำแบบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษจำนวน 45 ข้อ โดยใช้เวลา 50 นาที

3.2 ให้นักศึกษาทำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 5 เรื่อง คนละ 25 นาที มีการรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกแถบเสียงพูดของตัวอย่างประชากรไปด้วยในขณะที่ทำการทดสอบ เพื่อผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของอิสราเอล

3.3 นำกระดาษคำตอบของแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรม แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เช่นเดียวกับการให้คะแนนในการทดลองใช้แบบสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย แบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (The Statistical Package for Social Science : SPSSx) โดยดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

1. แบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้วิธีคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยกำหนดการให้คะแนนในแต่ละคำถามไว้ดังนี้

รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยมากที่สุด	มีค่า	5 คะแนน
รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยมาก	มีค่า	4 คะแนน
รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยปานกลาง	มีค่า	3 คะแนน
รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยน้อย	มีค่า	2 คะแนน
รับรู้ว่ามีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยน้อยที่สุด	มีค่า	1 คะแนน

การแปลความหมายของค่ามัชฌิมเลขคณิตที่คำนวณได้ ตามเกณฑ์ดังนี้

ช่วงคะแนน	4.50 – 5.00	หมายความว่า นักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมากที่สุด
ช่วงคะแนน	3.50 – 4.49	หมายความว่า นักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมาก
ช่วงคะแนน	2.50 – 3.49	หมายความว่า นักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง
ช่วงคะแนน	1.50 – 2.49	หมายความว่า นักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับน้อย
ช่วงคะแนน	1.00 – 1.49	หมายความว่า นักศึกษารับรู้ว่าตนเองมีลักษณะทางวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. แบบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ โดยการนกระดาษคำตอบของนักศึกษามาให้คะแนน สำหรับข้อที่ถูก 1 และข้อผิดหรือเว้นไม่ตอบก็จะได้ 0 ข้อสอบทั้งหมดมี 45 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน บันทึกคะแนนลงในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSx เพื่อหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ (\bar{X} ร้อยละ) และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง และความเรียงโดยกำหนดเกณฑ์ความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษเป็น 7 ระดับตามเกณฑ์การประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมของออลเลอร์ (Oller, 1983 : 64) ดังนี้

คะแนน	10 – 30 %	หมายถึง	ระดับอ่อนมาก
คะแนน	31 – 40 %	หมายถึง	ระดับอ่อน
คะแนน	41 – 50 %	หมายถึง	ระดับค่อนข้างอ่อน
คะแนน	51 – 60 %	หมายถึง	ระดับปานกลาง
คะแนน	61 – 70 %	หมายถึง	ระดับค่อนข้างดี
คะแนน	71 – 80 %	หมายถึง	ระดับดี
คะแนน	81 % ขึ้นไป	หมายถึง	ระดับดีมาก

3. นำแถบบันทึกเสียงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมาตรวจให้คะแนน ตามเกณฑ์การทดสอบของอิสราเอล (Israeli Exam cited in Ur, 1996 : 135) โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่

3.1 ความถูกต้องของการใช้ภาษา (accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน พูดน้อยจนไม่สามารถเข้าใจได้หรือเกือบไม่มีการพูด
- 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐาน และมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดอย่างเด่นชัด
- 3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างชัดเจน และมีการพูดออกเสียงถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดปะปนเล็กน้อย
- 4 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในระดับที่กว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางโอกาส และมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดปะปนเล็กน้อย
- 5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้อง และเหมาะสมเกือบจะไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้าง และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือสำเนียงของภาษาแม่ของผู้พูดปะปนบ้างเพียงเล็กน้อย

3.2 ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน สื่อสารได้น้อยหรือไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้
- 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้ง และพูดเพียงสั้น ๆ และบางครั้งยากแก่การทำความเข้าใจ
- 3 คะแนน สามารถพูดสื่อสารความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง
- 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยข้อความสั้น ๆ
- 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่าย และเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร และมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยข้อความยาว ๆ

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจให้คะแนนความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ละคนทีละเรื่อง จากนั้นรวมคะแนนที่ได้ในแต่ละเรื่องจากการตรวจของผู้ประเมิน 2 คน แล้วนำคะแนนมาเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ในเรื่องนั้น ๆ ทำเช่นนี้จนครบจำนวนนักศึกษา แล้วนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ (\bar{X} ร้อยละ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอในรูปตาราง และความเรียง โดยใช้เกณฑ์กำหนดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามเกณฑ์การวัดและประเมินผลการศึกษา ตามระเบียบสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี ตามมติสภาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 63 – 64) ในการประชุมครั้งที่ 1/2541 ดังนี้

ช่วงคะแนนร้อยละ	ผลการศึกษา
80 – 100	ดีเยี่ยม
75 – 79	ดีมาก
70 – 74	ดี
65 – 69	ดีพอใช้
60 – 64	พอใช้
55 – 59	อ่อน
50 – 54	อ่อนมาก
ต่ำกว่า 50	ตก

4. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย และคะแนนจากแบบสอบถามวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทยและคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) และทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้เทียบกับตารางแสดงค่าวิกฤติของสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Table of critical values of the Pearson r)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าความยากของแบบสอบถามวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{R}{N}$$

P	แทน	ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ
R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 129)

2. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$r = \frac{R_u - R_e}{N/2}$$

r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
R _u	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มเก่า

Re	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบถูกในข้อนั้นในกลุ่มอ่อน
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 130)

3. หาค่าความยากของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$FV = \frac{Su + SI - (N_T) X_{min}}{N_T (X_{max} - X_{min})}$$

FV	แทน	ค่าความยาก
Su	แทน	คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
SI	แทน	คะแนนรวมของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
N _T	แทน	จำนวนของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง
X _{max}	แทน	คะแนนสูงสุด
X _{min}	แทน	คะแนนต่ำสุด

(อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 318)

4. ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

$$D = \frac{Su - SI}{Nu (X_{max} - X_{min})}$$

D	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
Su	แทน	คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนสูง
SI	แทน	คะแนนรวมของผู้สอบในกลุ่มคะแนนต่ำ
Nu	แทน	จำนวนผู้สอบกลุ่มคะแนนสูง
X _{max}	แทน	คะแนนสูงสุด
X _{min}	แทน	คะแนนต่ำสุด

(อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544 : 318)

5. หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบวัดความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20

$$KR-20 = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S^2x} \right]$$

KR-20	แทน	ค่าความเที่ยงของแบบสอบ
K	แทน	จำนวนข้อสอบ
p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกข้อที่
q	แทน	สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดข้อที่
pq	แทน	ผลคูณของสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกและผิด
S^2x	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน x

(ประคอง กรรณสูต, 2538 : 42)

6. ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการรับรู้ลักษณะทางวัฒนธรรมไทย และ ค่าความเที่ยงของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรแอลฟาของครอนบาค

$$\alpha = \frac{1}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S^2i}{S^2x} \right]$$

K	แทน	จำนวนข้อคำถาม
S^2i	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
S^2x	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดหรือกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของผู้ทำแบบสอบถามทั้งหมด

(ประคอง กรรณสูต, 2535 : 72)